

Κείμενο 1

Δημιουργικότητα: Το κλειδί της επιτυχίας στην εργασία

Το κείμενο της Άννας Σαϊνίδου δημοσιεύτηκε στις 14.12.2020 στον ιστότοπο <https://speedynews.gr>.

Πολλές φορές συνηθίζουμε να κατηγοριοποιούμε τα επαγγέλματα λαμβάνοντας υπόψη το πόσο συναρπαστικά ή δημιουργικά μάς φαίνονται. Για πολλούς η δημιουργικότητα αφορά κατά κύριο λόγο τα επαγγέλματα που σχετίζονται με την τέχνη. Πράγματι, φαινομενικά δεν είναι ιδιαίτερα συναρπαστικό να πουλάει κανείς φρούτα ή να είναι λογιστής. Η οπτική αυτή όμως είναι ιδιαίτερα επιφανειακή. Γιατί αν κάποιος θέλει να είναι δημιουργικός, τίποτα και κανείς δεν μπορεί να τον περιορίσει.

Αρχικά, όταν κάνουμε λόγο για δημιουργικότητα, μιλάμε για την προσωπική ικανότητα που έχει ο καθένας να δημιουργήσει, δηλαδή να αφήνει το δικό του στίγμα σε καθετί που καταπιάνεται, χωρίς απλά να διεκπεραιώνει μια εργασία που τού δίνεται. Για παράδειγμα, αν μια γραμματέας απλά σηκώνει τα τηλέφωνα και κλείνει τα ραντεβού, διαφέρει κατά πολύ από την γραμματέα που εμπιστεύονται οι πελάτες και που αναπτύσσουν ξεχωριστές σχέσεις μαζί της. Είναι προσωπική επιλογή του καθενός το πόσο δημιουργικός είναι στην εργασία του και αν θα χρησιμοποιήσει κάποιες από τις προσωπικές του δεξιότητες, ακόμη και σε θέσεις, που φαινομενικά αυτές δεν απαιτούνται.

[...] Φυσικά για πολλούς, δεν γίνεται σε όλα τα επαγγέλματα να είναι κανείς δημιουργικός, αλλά αυτό δεν ισχύει, καθώς όλα ξεκινούν με την αντίληψη που έχουμε για το κάθε επάγγελμα που θα κληθούμε να ασκήσουμε. Αν, για παράδειγμα, ένας τραπεζικός υπάλληλος σκεφτεί πως η δουλειά του είναι το ταμείο και τα έγγραφα, σίγουρα θα περιοριστεί στην διεκπεραίωση των συγκεκριμένων καθηκόντων.

[...] Σίγουρα δεν είναι λίγες οι φορές που κάποιος δεν θέλει να πάει στην δουλειά, είτε εξαιτίας της φυσικής τάσης του ανθρώπου για τεμπελιά είτε εξαιτίας της σωματικής και ψυχικής κόπωσης. Όμως, το κλειδί βρίσκεται για ακόμα μια φορά στον τρόπο που σκεφτόμαστε: Αν βρούμε το δικό μας «κουμπί», τότε όλα μπορούν να γίνουν συναρπαστικά και ενδιαφέροντα. Και δυστυχώς, καθώς οι καιροί που ζούμε μας απομακρύνουν από την δουλειά των ονείρων μας ή από την καριέρα που θα θέλαμε να χτίσουμε, ίσως τελικά η δημιουργικότητα και η εναπόθεση της προσωπικότητάς μας σε οτιδήποτε καλούμαστε να καταπιαστούμε, είναι και αυτό που θα μας βοηθήσει να μάθουμε να προσαρμοζόμαστε ευκολότερα, αλλά και να κάνουμε τη ζωή μας ακόμα πιο λειτουργική.

Κείμενο 2

Μέλπω Αξιώτη (1905-1973)

Ο γιατρός και η καθηγήτρια

Το κείμενο είναι απόσπασμα από το διήγημα «Ο γιατρός και η καθηγήτρια» της Μέλπως Αξιώτη (1905-1973), από το βιβλίο «Άπαντα», φιλολογική επιμέλεια Μάρω Δούκα – Βασίλης Λαμπρόπουλος, τόμ. Ε΄, Σύγχρονοι, Καλημέρα! και άλλα διηγήματα, εκδ. Κέδρος, Αθήνα: 1983, σ.σ. 121-131.

[...] «Ξέρεις τι βλέπω; Πως χόντρυνες. Εδώ και λίγο διάστημα τι όμορφη που ήσουν ακόμα, αδύνατη σα συλφίδα¹. Μα είναι βέβαια και τ' αρθριτικά που έρχονται με τα χρόνια. Πενήντα χρονών είσαι, Αντιγόνη, κι εγώ ένα δεκάρι από πάνω. Δε θα σε γνωρίσει η αδελφή σου, σα θα γυρίσει πίσω».

«Κι εγώ ξέρεις τι βλέπω; Πως από δω και πέρα δε θα μπορέσουμε πια να ζήσουμε».

«Και γιατί;», ρώτησε ο Γιώργης.

«Ε, γιατί δε μας έμεινε πια τίποτα. Έχει γούστο να νομίζεις πως ο άνθρωπος ζει με τον αέρα, μόνο με τα βιβλία του».

«Όχι παιδί μου, τέτοιο πράμα δεν το νομίζω, γιατί τότε δε θα 'μουν γιατρός. Η επιστήμη δίνει στο φαί πολύ μεγάλη σημασία. Μα έτσι που το 'πες, δεν το κατάλαβα αμέσως, γιατί είναι και άλλες περιπτώσεις που και τότε ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει, είναι αδύνατο. Σα δεν πιστεύει σε τίποτα ή δεν περιμένει τίποτα. Ή όταν δεν είναι η ζωή του σύμφωνη μ' αυτό που πιστεύει. Ή αν έκανε κάτι που βρόμιζε τη ζωή του και την πίστη του. Βλέπεις πόσες περιπτώσεις, ε; Μα η δικιά μας αποθήκη δεν έχει ακόμη αδειάσει από τέτοια αποθέματα, που να μας βαστούν ζωντανούς. Τώρα απομένει βέβαια να δούμε τι μπορεί να γίνει για το φαί, γιατί είναι κι αυτό φυσικά βασικό».

«Εγώ σου το ξανάπα, Γιώργη, να 'βαζεις στην πόρτα απόξω ταμπέλα. Πού θες να ξέρει ο κόσμος πως κάθεται εδώ μέσα γιατρός; Από τόσα χρόνια τώρα που ήσουν γιατρός στις Κοινωνικές Ασφαλίσεις, σε νομίζουνε για υπάλληλο. Περαιστικός δρόμος είναι, και πολυκατοικία το σπίτι μας, κάποιος μπορεί να βρεθεί να χτυπήσει την πόρτα μας, άμα θα γράφει η ταμπέλα».

«Ναι, βέβαια, κι η ταμπέλα κάτι είναι. Ναι, να τη βάλουμε, δεν είπα εγώ τίποτα».

«Βλέπεις εμένα το επάγγελμά μου είναι σήμερα άχρηστο. Τι να το διαλαλήσεις, ποιος το θέλει. Διαλαλούνε τα λεμόνια και τα κολοκυθάκια, γιατί και μ' όλη τη φτώχεια πουλιούνται, κάποιος βρίσκεται πάντα να τα παίρνει. Μα δεν πάει να βραχνιάζεις να φωνάζεις «είμαι

¹ Συλφίδα: νεράιδα της κέλτικης μυθολογίας, (μεταφορικά) όμορφη, λεπτοκαμωμένη και αέρινη γυναίκα.

καθηγήτρια!». Ε, και δεν είσαι αφού σ' αρέσει, θα σου πούνε, τι μας το λες; Εγώ λοιπόν το βλέπεις πως από τη μεριά μου δεν μπορώ σήμερα να βοηθήσω το σπίτι. Ό,τι κάμεις εσύ».

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 1 (μονάδες 35)

1^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Να παρουσιάσεις σε μια παράγραφο 50-60 λέξεων την έννοια της δημιουργικότητας στην άσκηση ενός επαγγέλματος, σύμφωνα με το Κείμενο 1.

Μονάδες 10

2^ο υποερώτημα (μονάδες 10)

Στη δεύτερη παράγραφο του Κειμένου 1 η αρθρογράφος οργανώνει τον λόγο της με δύο τρόπους. Να τους καταγράψεις (μονάδες 6) και να εξηγήσεις με συντομία ποιο στόχο εξυπηρετεί ο καθένας από αυτούς (μονάδες 4).

Μονάδες 10

3^ο υποερώτημα (μονάδες 15)

«Όμως, το κλειδί βρίσκεται για ακόμα μια φορά στον τρόπο που σκεφτόμαστε: Αν βρούμε το δικό μας «κουμπί», τότε όλα μπορούν να γίνουν συναρπαστικά και ενδιαφέροντα».

Στις παραπάνω περιόδους λόγου η γλώσσα χρησιμοποιείται συνυποδηλωτικά/μεταφορικά. Ποια πρόθεση της αρθρογράφου φανερώνει αυτή η επιλογή (μονάδες 5); Να τις ξαναγράψεις αξιοποιώντας τη δηλωτική/κυριολεκτική χρήση της γλώσσας χωρίς να αλλοιώσεις το νόημά τους (μονάδες 10).

Μονάδες 15

ΘΕΜΑ 4 (μονάδες 15)

Πόσο σημαντικό κρίνει η Αντιγόνη πως είναι το επάγγελμα στη ζωή του ανθρώπου; Ο σύζυγός της συμφωνεί μαζί της; Ποια είναι η δική σου άποψη; Να απαντήσεις σ' ένα κείμενο 100-150 λέξεων.

Μονάδες 15